

KAPITOLA PRVNÍ

Temnota byla nádherná. Polibek stínu. Něžné polaskání měsíčního svitu. Vždycky bývala mým útočištěm, místem, kam jsem mohla uniknout, ať už jsem se plížila na střechu osvětlenou hvězdami, nebo ven do půlnočních uliček, kde jsem mohla být s bratry. Temnota byla mým přítelem. Přiměla mě zapomenout na svět, v němž jsem byla, a zvala mě do snu o jiném.

Propadala jsem se do ní hlouběji, hledala v ní útěchu, až mě probral sladký šepot. V průzračné temnotě zářil jen srpeček zlatého měsíce, plul, houpal se, stále se pohyboval, pořád se mi vzdaloval. Jeho proměnlivé světlo ozařovalo louku. Rozjařilo mě to. Viděla jsem Walthera, jak tančí s Gretou. Hned za nimi se točila Aster do rytmu hudby, kterou jsem slyšela jen vzdáleně, a po ramenou jí poletovaly dlouhé vlasy. To už je Svátek vykoupení? Aster na mě zavolala: *Tak bonem, slečno, pojďte už!* Kolem vířily syté barvy: jiskřící hvězdy zrudly, okraje měsíce se rozpily do černé oblohy jako zvlhlý cukr, temnota se prohloubila. Teplá. Vstřícná. Něžná.

Až na to pošouchnutí.

Které se proměnilo v rytmické třesení. Opakované. Naléhavé.

Zůstaň.

Ten hlas se nevzdával. Byl chladný, jasný, ostrý.

Vydrž.

Široká tvrdá hrud', a když se moje oči pomalu otevřely, i zamlžený

dech, hlas, který ze mě dál odtahoval pokrývku a vracel mi bolest tak otupující, že jsem skoro nemohla dýchat. Děsivě jasné záblesky, bodání, které sílilo, a pak, když už jsem to nemohla snést, zase ustoupilo.

Znovu temnota. Zvala mě k sobě. Už žádný dech. Už nic.

V polovině cesty mezi dvěma světy se mým obluzením prodral okamžik prozření.

Tak tohle je umírání.

Lio!

Konejšivá temnota už zase mizela. Hřejivé teplo se změnilo v nenesitelnou palčivost. Ozvaly se další hlasy. Ostré. Výkřiky. Hluboké. Příliš hlasů najednou.

Svatyně. Jsem zpátky ve Svatyni. Vojáci, guvernéri... Komizar.

Moje pokožka hořela, plála, štípala. Pokožka vlhká horkem.

Lio, otevři oči. Hned.

Příkazy.

Našli mě.

„*Lio!*“

Prudce jsem otevřela oči. Místnost se točila, oheň a stíny, záblesky a tváře. Obklopovaly mě. Chtěla jsem se odtáhnout, ale drásavá bolest mě zase připravila o dech. Vidění se mi rozmazalo.

„*Lio, nehýbej se...*“

A pak změť dalších hlasů. *Probírá se. Držte ji. Nenechte ji se zvednout.*

Donutila jsem plíce k slabému výdechu a oči se mi zaostřily. Rozhlédla jsem se po tvářích kolem sebe. Guvernér Obraun a jeho gardisti. Takže to nebyl sen. Dostihli mě. Pak mi něčí ruka jemně otočila hlavu.

Rafe.

Klečel vedle mě.

Podívala jsem se po ostatních a rozpomněla se. Guvernér Obraun a jeho muži bojovali na naší straně. Pomohli nám k útěku. Proč? Protože to jsou Jeb a Tavish.

„Guvernére,“ zašeptala jsem. Byla jsem příliš slabá, než abych dokázala vyslovit něco víc.

„Sven, Vaše Výsosti,“ opravil mě a poklekl na koleno. „Prosím, říkejte mi Svene.“

To jméno mi bylo povědomé. Slyšela jsem ho v těch horečnatých zamlžených chvílích. Rafe ho oslovoval Svene. Zase jsem se rozhlédla, snažila se zorientovat. Ležela jsem na pokrývce na zemi. Zakrytá houněmi, které páchly po koních. Sedlovými houněmi.

Pokusila jsem se zvednout jednu ruku a tělem mi znovu projela mučivá bolest. Klesla jsem zpátky a místnost se se mnou roztočila.

Musíme ty broty dostat ven.

Je moc slabá.

Celá boří. Ta borečka ji jen oslabí ještě víc.

Rány se musí vyčistit a zrašít.

Dívku jsem ještě nešil.

Tělo jako tělo.

Poslouchala jsem jejich dohadování a pak jsem si vzpomněla. Malich mě střelil. Jedním šípem do stehna a druhým do zad. Naposledy jsem si vybavovala, že jsem na břehu řeky, Rafe mě zvedá do náruče a jeho chladné rty se tisknou k mým. Jak je to dlouho? Kde jsme teď?

Je dost silná. Udělej to, Tavishi.

Rafe vzal do dlaní můj obličej a naklonil se ke mně. „Lio, hroty jsou hluboko. Musíme rozříznout rány, abychom je mohli vytáhnout.“

Přikývla jsem.

Oči se mu zaleskly. „Nesmíš se hýbat. Musím tě přidržet.“

„V pořádku,“ zašeptala jsem. „Jsem silná. Jak jsi říkal.“ Ve vlastním hlase jsem slyšela slabost, která vyvracela má slova.

Sven zamžikal. „Kéž bych měl pro vás trochu pálenky, děvenko.“ Podal něco Rafeovi. „Strč jí to do pusy, aby se měla do čeho zakousnout.“ Chápala jsem proč – abych nekřičela. Je nepřítel blízko?

Rafe mi strčil do úst koženou pochvu. Na nahé noze mě zastudil chladný vzduch, když Tavish odhrnul pokrývky, aby mi obnažil ránu ve stehně. Došlo mi, že toho na sobě pod těmi houněmi moc nemám. Vlastně jen košilku. Někdo mi musel stáhnout ty promočené šaty.

Tavish ke mně zamumlal omluvu, ale neztrácel čas. Rafe mi přitiskl

paže k zemi a někdo další mi přiklekl nohy. Do stehna se mi zaryl nůž. Hrudník se mi zachvěl. Ze sevřených zubů mi unikly steny. Tělo sebou proti mé vůli zazmítalo a Rafe mě sevřel pevněji. „Dívej se na mě, Lio. Dívej se pořád na mě. Brzo bude po všem.“

Zahleděla jsem se do planoucí modři jeho duhovek. Držel mě očima jako přišpendlenou. Po čele mi stékal pot. Nůž se mi vrtal ve stehně a já se přestala soustředit. Z hrdla mi unikalo chroptění.

Dívej se na mě, Lio.

Nůž dloubal. Řezal.

„Mám to!“ vykřikl konečně Tavish.

Dýchala jsem přerývaně, prudce. Jeb mi otřel obličej studeným mokrým hadříkem.

Dobrá práce, princezno. Někdo, koho jsem neznala.

Šití bylo proti řezání a dloubání hračka. Počítala jsem, kolikrát se jehla zabodla do masa. Čtrnáctkrát.

„Teď záda,“ ozval se Tavish. „To bude trochu horší.“

Když jsem se probudila, Rafe spal vedle mě. Jeho ruka mi ztěžka spočívala na břiše. Moc jsem si nepamatovala, jak mi Tavish vytahoval hrot ze zad – jenom jeho slova, že se mi šíp zabodnul zezadu do žebra, a to mi nejspíš zachránilo život. Cítila jsem řezání, dloubání, a pak bolest tak oslepující, že jsem už nic neviděla. Konečně ke mně Rafe jako ze stokilometrové dálky zašeptal: *Je to venku.*

Uprostřed kamenného prstence nedaleko ode mě hořel ohýnek. Osvětloval blízkou stěnu, ale zbytek našeho přístřešku halily stíny. Vypadalo to jako nějaká velká jeskyně. Slyšela jsem frkání koní. Byli tu s námi. Na druhé straně ohniště jsem viděla Jeba, Tavishe a Orrina, spící na svinutých pokrývkách. Vlevo ode mě seděl opřený zády o stěnu jeskyně guvernér Obraun – *Sven.*

Poprvé mi to zřetelně došlo. Tohle byli Rafeovi čtyři muži. Ti, v jejichž příchod jsem nevěřila – guvernér, jeho osobní strážce, sběrač koňského trusu a stavitel voru. Netušila jsem, kde jsme, ale navzdory všem mizerným vyhlídkám jsme se nějak dostali přes řeku. Všichni živí. Až na...

Hlava mi třeštila, jak jsem se v tom zoufale snažila vyznat. Naše svoboda byla vykoupená životy druhých. Kdo to krveprolití přežil a kdo zemřel?

Pokusila jsem se sundat si Rafeovu paži z břicha, abych se mohla posadit, ale i sebemenší pohyb mi způsoboval oslepující škubání v zádech. Sven si všiml toho, jak se vrtím, posadil se zpřímá a zašepтал: „Nesnažte se zvedat, Vaše Výsosti. Je ještě moc brzo.“

Přikývla jsem. Soustředila jsem se na svoje oddychování, dokud bolest neustoupila.

„Ten náraz šípu vám asi zlomil žebro. A možná jste si v řece polámala i další kosti. Odpočívejte.“

„Kde jsme?“ zeptala jsem se.

„V jednom úkrytu, kde jsem se schovával před lety. Byl jsem rád, že jsem to ještě dokázal najít.“

„Jak dlouho jsem byla v bezvědomí?“

„Dva dny. Je zázrak, že jste naživu.“

Vzpomínala jsem si, jak jsem klesala do řeky. Jak se mnou voda zmítala, vynořila jsem se nad hladinu, rychle nabrala vzduch do plic, a pak mě to zase stáhlo dolů. A znova. Rukama jsem chňapala po balvanech, kládách, všechno mi vždycky vyklouzlo ze sevření, a pak už jsem si jen mlhavě vybavovala, že se nade mnou naklání Rafe. Otočila jsem hlavu ke Svenovi. „Rafe mě našel na břehu.“

„Nesl vás dvacet kilometrů, než jsme ho našli. Tohle je poprvé, co od té doby usnul.“

Podívala jsem se na Rafea. Tvář měl ztrhanou a potlučenou. Nad levým obočím se mu táhla krvavá rána. Řeka mu taky dala zabrat. Sven mi vysvětlil, jak on s Jebem, Orrinem a Tavishem dopluli na voru na místo, které si předem naplánovali. Nechali tam svoje koně a šest vendských, kterých se zmocnili v boji, ve vlastnoručně stlučené ohradě, ale většina jich utekla. Pochytili jich tolik, kolik našli, vzali si zásoby a sedla ukrytá v blízké zřícenině, a vydali se proti proudu řeky zpátky. Prohledávali břehy a okolní lesy a pátrali po nás. Konečně objevili nějaké stopy a vydali se po nich. Když nás našli, rozjeli se s námi za noci do téhle skrýše.

„Když jste naše stopy našli vy, tak...“

„Nebojte se, Výsosti. Slyšíte?“ Naklonil hlavu ke straně.

Jeskyňi zalomcoval nápor větru.

„Blizzard,“ prohodil. „Zamete všechny stopy, které by mohl někdo sledovat.“

Nebyla jsem si jistá, jestli je bouře požehnáním, nebo úskalím – nám taky zabrání v cestě. Vzpomněla jsem si, jak mně a mým bratrům teta Bernette vyprávěla o silných sněhových bouřích u nich doma, které zakryly nebe i zemi a zanechaly po sobě závěje tak hluboké, že se ona a její sestry mohly dostat ven z pevnosti jen oknem z prvního poschodí. A nechávaly se vozit na saních psy s širokými tlapami.

„Stejně se nás pokusí stopovat,“ namítla jsem. „Až to půjde.“

Přikývl.

Zabila jsem Komizara. Griz mi zvedl ruku do výšky před klany, které tvořily páteř Vendy. Jedním dechem mě prohlásil královnou a Komizarem. Klany jásalý. Cesta k moci pro někoho jiného se uvolní, teprve až všem předvede moji mrtvolu – a ten někdo, jak jsem si dokázala představit, je Malich. Snažila jsem se nemyslet na to, co je s Kadenem. Nesměla jsem svým myšlenkám dovolit, aby se zatoulaly tímhle směrem, ale stejně jsem před sebou viděla jeho poslední výraz, výraz bolesti a zrady. Zabil ho Malich? Nebo jiný z Vendanů? Bojoval proti nim, na mé straně. Když si měl vybrat mezi Komizarem a mnou, nakonec si vybral mě. Dohnal ho k tomu pohled na dětské tělo ležící na sněhu? Protože pro mě to byl rozhodující okamžik.

Zabila jsem Komizara. Bylo to snadné. Neváhala jsem, nelitovala toho. Napadlo někdy mou matku, že nejsem o nic víc než zvíře? Když jsem do něj zabořila nůž, necítila jsem nic. Ani když jsem to udělala znovu, leda snad slabé zaškubání jeho masa a střev. Nic, ani když jsem pak zabila tři další Vendány. Nebo jich bylo pět? V tom šíleném zmatku mi jejich šokované obličejy splývaly.

Jenže Aster už nic z toho nepomohlo.

Když se teď přede mnou vynořila její tvářička, bylo to víc, než jsem dokázala snést.

Sven mi přiložil ke rtům vývar, tvrdil, že potřebuju něco do žaludku, ale já se už propadala znovu do temnoty a vděčně jsem se poddala její náručí.